

လမ်းမင်းထိုထို

ဝဉ်းမခြားဝေချင်

လင်း

အခန်း(၁)

“ဆရာကြီး”

နောက်က စာရေးလေး မောင်စိုင်းနောင် ခေါ်သံကြောင့် ဝန်ဇင်းက လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ရုံးခန်းမှာ ဧည့်သည်ရောက်နေပါတယ် ဆရာ”

ဝန်ဇင်းက လက်ပတ်နာရီတစ်ချက် မြှောက်ကြည့်လိုက်ရင်း

“ကျောင်းသားမိဘလား”

“မဟုတ်ဘူး ဆရာကြီး ၊ ကိစ္စရှိလို့ပါတဲ့”

“ကျောင်းသားသစ် အပ်ဖို့များလား၊ လက်မခံတော့ဘူးဆိုတာ ရှင်းပြသေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျောင်းအပ်ဖို့လည်း မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောပါတယ်ဆရာကြီး”

“ဒါဖြင့်လည်း ထိုင်ခိုင်းထားဦး၊ ငါရောင်းခံလုပ်တာပြီးတော့မှာပါ၊ ခဏနေ ထမင်းစား Break တောင်ဆင်းရတော့မှာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

စိုင်းနောင်က ရုံးခန်းဘက် ပြန်သွားပါသည်။ ဝန်ဇင်းက မှန်ချပ်ညှိတွေနှင့် ကာရံထားသော စာသင်ခန်းတွေကို အပြင်ကော်ရစ်ဒါမှ စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေလိုက်သည်။ မှန်ချပ်တွေကို ကာရံထားပုံအရ အပြင်ကနေ

သူစစ်ဆေးရသော အတွင်းဘက်ကို တွေ့နိုင်ပြီး အတွင်းက
ကျောင်းသားတွေအနေနှင့်ကတော့ အပြင်ကနေ သူကြည့်နေတာကို မမြင်ရစေပါ။

ကျောင်းသားတွေဘက်ကကြည့်ရင်တော့ မှန်ညှိရောင်တွေပင်။
အပြင်ကို ဖောက်မမြင်ရ။ ဒါကြောင့်လည်း ကျောင်းသူတစ်ယောက်ဟာ
အညှိရောင်မှန်ချပ်ကို ကြည့်မှန်အလား အရိပ်ထင်သလောက်နှင့်
သူ့ကိုယ်သူကြည့်နေသည်။ နားဆွဲလေးကို မှန်ထဲလှုပ်ကြည့်လိုက်၊ ရှေ့နဖူးပေါ်က
ဆံပင်ကို မှန်ဘက်လှည့်ကာ ဆွဲချလိုက်၊ ဆံပင်သပ်လိုက်၊ အင်္ကျီပြင်လိုက်နှင့်
ရှေ့ကသင်နေတဲ့ဆရာထံ စိတ်မဝင်စားဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ
စိတ်ဝင်စားနေသည်။

ဝန်ဇင်းက သူ့နောက်ကပါလာတဲ့ မိန်းကလေးဆောင်မှူးဒေါ်ညိုစိမ့်ကို
လှည့်ကြည့်ရင်း

“ဆရာမ ဒီကောင်မလေး စာအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ”

“ပေါ့တယ် ဆရာကြီး၊ လှချင် ပချင်စိတ် သိပ်များတာပဲ၊ ကျွန်မတို့လည်း
ဂရုစိုက်ကြည့်ပြောနေပါတယ်”

“ဒီတစ်လ မိဘဆီပို့မယ့် ရီပို့ထဲမှာ မှတ်ချက်သေချာထည့်ရေးပေးဖို့
ဆရာမ သတိထားလိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာကြီး”

ယောက်ျားလေးအဆောင်မှူး မိန်းကလေးအဆောင်မှူးတို့ ခြံရံပြီး
စာသင်ခန်းများကို Round လုပ်ပြီးတဲ့အခါ ဝန်ဇင်းက သူ့ရုံးခန်းဆီ
ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ရုံးခန်းဟာလည်း အပြင်က လှမ်းမြင်သာထင်သာရှိသော
မှန်ချပ်များနှင့် ကာရံထားတာဖြစ်ရာ သူ့ရဲ့စားပွဲကြီးရဲ့ အခြားတစ်ဖက်မှာ
ခင်းထားတဲ့ ဆိုဖာဆက်တီ အစုံလိုက်မှာ ထိုင်စောင့်နေသော
ဧည့်သည်နှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ဧည့်သည်နှစ်ယောက်ဟာ အဘိုးကြီးနှစ်ဦး။ တစ်ဦးကိုတော့ သူ မသိ။
တစ်ဦးကတော့ သူ့အပေါ် ကျေးဇူးရှိခဲ့ဖူးတဲ့ အဘဦးမင်းစိန် ဖြစ်ပါသည်။ သူ
ရုံးခန်းနားရောက်လျှင် ရုံးခန်းအပြင်ဘက်စားပွဲမှာရှိနေတဲ့ စိုင်းနောင်က ထကာ
ရုံးခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။

ဝန်ဇင်းက ခြေလှမ်းတလွှားလွှားနှင့် ခပ်သုတ်သုတ်ဝင်သွားလိုက်ကာ

....

“ဘဘ ... စောင့်နေလိုက်ရတာ ကြာသွားလားခင်ဗျာ”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူးကွ၊ ဒါပေမဲ့ စောင့်ရမှာပေါ့ကွ၊ မင်းက
အလုပ်ရှိနေတာဟာကို”

“ဘဘ ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ရောပေါ့”

“မင်းက လာအားသေးလို့လား”

“လာအားပါတယ် ဘဘ၊ နေ့တိုင်းမှာ ကိုယ်ပိုင်အချိန်ဆိုတာတော့
ချန်ထားရသေးတာပေါ့ ဘဘရယ်၊ ဘဘ ခဏနော်၊ စိုင်းနောင် ဘဲလ်တီးလိုက်တော့၊
ကလေးတွေ ထမင်းစားချိန်ရောက်ပြီ၊ ပြီးရင် ဘဘတို့အတွက် တစ်ခုခုစဉ်းဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ...ဆရာကြီး”

စိုင်းနောင် ထွက်သွားပြီးလျှင် ချက်ချင်းပဲ
အတန်းဆင်းခေါင်းလောင်းသံရှည်ကြီးက အဆောင်တစ်ခုလုံး ခြံတစ်ဝင်းလုံးမှာ
ပျံ့နှံ့သွားပါတော့သည်။

ဝန်ဇင်းက ဆက်တီတွေမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ် ဝန်ဇင်းရေ၊ ဟောဒါက ဘဘရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး
မိတ်ဆွေလည်းဟုတ်၊ ငယ်သူငယ်ချင်းလည်းဟုတ်၊
အငြိမ်းစားဆက်ရှင်တရားသူကြီးမင်း ဦးမောင်မောင်ရန်အောင် တဲ့၊

မင်းအဖိုးနဲ့လည်း သိပ်ရင်းရင်းနှီးနှီးမခင်ခဲပေမယ့် သိကျွမ်းကြပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဘာဘ”

ဝန်ဇင်းက ထိုင်ရာကကြွကာ ခါးညွတ်အရိုအသေပေး

နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ နာမည်ကိုက “မောင်မောင်ရန်အောင်”။ မင်းဆွေမင်းမျိုး နာမည်လိုလို။ လူပုံကတော့ ဖြူဝင်းသန့်ပြန့်ခန့်ညားကာ ရွှေမျက်မှန်ကြီး တဝင်းဝင်းနှင့်။ အသက်က ခုနစ်ဆယ့်ငါး၊ ရှစ်ဆယ်တွင်းပင်ဖြစ်မည်။ တိုက်ပုံဝတ်မထားပေမယ့် ရုပ်လက်ရှည် စတစ်ကော်လာကို ရွှေကြယ်သီးနှင့် ဝတ်ထားပါသည်။

မျက်နှာကတော့ မွေးကတည်းက ရွှေလင်ပန်းနှင့် အချင်းဆေး ရွှေဇွန်းကိုက်မွေးလာခဲ့သလို အလိုလိုနေရင်း စင်မြင့်ထက်ရောက်နေတဲ့ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဌန်ပင်။ တရားသူကြီးတာဝန်နှင့် သူ့မျက်နှာထားဟာ လိုက်ဖက်အပ်စပ်လှသည်။ သူ့ရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ ပညာဉာဏ်နှင့် ပြည့်ဝခြင်း၊ ထက်မြက်ခြင်း၊ တည်ကြည်ခြင်း၊ တရားမျှတခြင်း။ စည်းကမ်းကြီးခြင်း၊ သနားကြင်နာတတ်ခြင်းတို့က အားလုံးရောပြွန်းပေါ်လွင်နေပါသည်။

“ကိုမောင်မောင်ရေ...သူပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ဦးဝန်ဇင်းဆိုတာ၊ ဦးမင်းမောင်ရဲ့မြေးပေါ့ဗျာ”

အဘိုးကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း တည်တည်ကြည်ကြည်နှင့်ပင် ...

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့”

ဝန်ဇင်းရဲ့အဘိုးနှင့် သိပ်ရင်းရင်းနှီးနှီး မခင်မင်ဘဲ သိကျွမ်းရုံ ဆိုတာကတော့ ဘာကြောင့်ဖြစ်မည်ဆိုတာ ဝန်ဇင်းမှန်းနိုင်သည်။ အဆင့်အတန်း အသိုင်းအဝိုင်းကြောင့် ဖြစ်မှာပင်။ ဒီအဘိုးကြီး ဦးမောင်မောင်ရန်အောင်ဟာ မြင့်မားပြီး ပြည့်စုံကြွယ်ဝလွန်းတဲ့ ဆွေမျိုးစုမှာ လူဖြစ်ပြီး ကြီးပြင်းခဲ့မည့်သူဖြစ်ကာ

ဝန်ဇင်းရဲ့အဘိုးကတော့ ဆင်းရဲသား သားသမီးမို့တည်း။

ဝန်ဇင်းအဘိုးရဲ့အဖေဟာ ကျောင်းဆရာ တစ်ယောက်ဖြစ်ကာ သားသမီး ပညာရေးကိုလည်း အထူးအားပေးခဲ့တဲ့အတွက် ပိုက်ဆံမရှိတဲ့ကြားကပင် သားဖြစ်သူ “မင်းမောင်” ကို (ထိုစဉ်က ကျောင်းစရိတ်မသေးလှတဲ့) စိန့်ပေါလ်ကျောင်းမှာ ထားဖြစ်အောင် ထားခဲ့သူပင်။ အဘိုးဦးမင်းမောင်နှင့် ဘာဘဦးမင်းစိန့်တို့က ခင်မင်သည်။ ဒါကတော့ ဦးမင်းစိန့်က အဆင့်အတန်း မခွဲခြားတတ်သူမို့ပင်။

ဦးမင်းစိန့်အဖေက ဝန်ကြီးတစ်ပါး ဖြစ်ပါသည်။ ဝန်ကြီးမင်းရဲ့သားဖြစ်တဲ့ ဦးမင်းစိန့်ဟာ စာအလွန်တော်တဲ့ ဦးမင်းမောင်ကို ခင်မင်အားကိုးကာ စာအတူတူကျက်မြဲပါ။ ဦးမင်းစိန့်ဖခင်ရဲ့ ကြည့်ရှုစောင့်မမှုကြောင့်ပင် ရိုးကုပ်ပြီး ဝင်မဆန့်လှတဲ့ ဦးမင်းမောင်ရဲ့ဖခင် ကျောင်းဆရာကြီးဟာ ကျောင်းအုပ်၊ ကျောင်းအုပ်ကနေ ပညာရေးမှူးအထိ နေရာရခဲ့ရပါသည်။

ရာထူးနေရာလေးတွေ တစ်ဆင့် တစ်ဆင့် ရခဲ့ပေမယ့် ပညာရေးဝန်ထမ်းပီပီ ငွေကြေးတော့ မချမ်းသာ မကြွယ်ဝပါ။ အင်္ဂလိပ်စာထူးချွန်တဲ့ ဦးမင်းမောင်ဟာ ဆယ်တန်းအောင်တော့ အင်္ဂလိပ်စာ ဘာသာရပ်ကိုပဲ အထူးပြု လေ့လာခဲ့ပြီး တက္ကသိုလ်မှာ ဆရာပြန်လုပ်ဖြစ်ကာ လက်ထောက်ကထိက၊ ကထိက၊ တွဲဖက်ပါမောက္ခ၊ ပါမောက္ခ ရာထူးတို့ကို တစ်ဆင့်ချင်း ဖြည်းဖြည်းလှမ်းတက်ခဲ့ပါသည်။

အင်္ဂလိပ်စာပါမောက္ခ ဦးမင်းမောင်ဆိုပြီး ပညာဂုဏ်ကြောင့် နာမည်ကျော်ကြားခဲ့ပေမယ့် ထုံးစံအတိုင်း လူနေမှုအဆင့်ကတော့ အသင့်အတင့်သာ။ ဦးမင်းမောင်ရဲ့သားဖြစ်သူ ဝန်ဇင်းရဲ့အဖေ ဦးမင်းဝန်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပညာထူးချွန်ကာ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ဝန်ဇင်း ဆယ့်နှစ်နှစ်သားလောက်မှာ ဝန်ဇင်းတို့သားအမိကို ပစ်သွားသူပင်။

ဖေဖေကဆရာဝန်၊ မေမေက နှုတ်။ များပြားလှပြီး မရိုးအိနိုင်တဲ့ ဆရာဝန်နှင့် သူနာပြုတို့ရဲ့မေတ္တာဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာ ဖေဖေတို့ရဲ့ ဇာတ်လမ်းကလည်းတစ်ပုဒ်။ ဝန်ဇင်းဆယ်နှစ်သားရောက်မှ ဖေဖေဟာ သူနှင့်ပညာတူ ဆရာဝန်မတစ်ယောက်နှင့် ထပ်ပြီး ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ အဲဒီ သူဌေးသမီးဆရာဝန်မကပဲ ဖေဖေကို နိုင်ငံခြားသို့ သူ့ငွေကြေးနှင့် ပညာတော်သင်လွှတ်သည်။

အမ်မ်အာစီပီ သွားယူတဲ့ ဖေဖေဟာ ဝန်ဇင်းတို့သားအမိထံ ပြန်မလာတော့တာပါ။ ဖေဖေနှင့် ဇာတ်လမ်းရှိနေတဲ့ ဖေဖေကို စရိတ်ကျခံကာ ပညာသင်လွှတ်ခဲ့တဲ့ ဆရာဝန်မကတော့ ဖေဖေရှိရာ အင်္ဂလန်ကို လိုက်သွားခဲ့ပါသည်။ ခုတော့ ဖေဖေနှင့် ထိုဆရာဝန်မတို့ အင်္ဂလန်မှာ အတူပေါင်းသင်နေထိုင်နေတာ ကလေးလေးတွေနှစ်ယောက်တောင် ထပ်ရထားတာ ဝန်ဇင်းတို့သားအမိကြားပါရဲ့။

အဲဒီ ကလေးတွေပင် ခုဆို ဆယ့်လေးငါးနှစ် လူပျိုပေါက် အပျိုပေါက် ရှိကြပြီ။ ဝန်ဇင်းတို့ အဆက်အသွယ်တော့ မရှိပါ။ မေမေနှင့် ဝန်ဇင်းကို အဘိုးဦးမင်းမောင်က ဆက်လက်ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်ခဲ့ပေမယ့် မေမေက ဝန်ဇင်း အသက်နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ်မှာ အမျိုးသမီးရောဂါနှင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ပါသည်။

ဟိုတုန်းက ဈေးဘာမှမရှိတဲ့ ဆယ်မိုင်ကုန်းက အဘိုးပိုင်ခြံကလေးမှာ ဝန်ဇင်းနှင့် အဘိုး အတူ နေခဲ့ကြပါသည်။ အဘိုးခြေရာနင်းတဲ့ ဝန်ဇင်းက မေမေဆုံးချိန်မှာ အင်္ဂလိပ်စာအဓိကနှင့် အမ်မ်အေဘွဲ့ ပြီးခါနီး ဆဲဆဲပါ။ ဒီအချိန်ကစပြီး အဘိုးနှင့် ဝန်ဇင်း အတူပူးပေါင်းသင်ကြားတဲ့ အင်္ဂလိပ်စာကျူရှင်ကျောင်းလေးကို စတင်ထူထောင်လိုက်တာပါ။

ကိုးမိုင် ဆယ်မိုင်တစ်ဝိုက် အနီးအနားက ကလေးတွေအတွက်လောက်သာ မျှော်မှန်းချက် ထားခဲ့ပေမယ့် ပထမနှစ်မှာပင် အင်္ဂလိပ်စာ အသင်အပြကောင်းလွန်းကြောင်း နာမည်သတင်း ပျံ့မွှေးပြီး

ဒုတိယနှစ်မှာပင် ကျောင်းသားဦးရေက မနိုင်မနင်းလောက်အောင် တိုးလာခဲ့သည်။ တစ်နေ့မှာ Section ပေါင်းများစွာ အချိန်တွေ ခွဲပစ်ရသည်အထိ တစ်ရှိန်ထိုး အောင်မြင်လာပြီးနောက် ဝန်ဇင်း အမ်မီအက်စီလည်း ပြီးတဲ့အချိန်မှာတော့ ပြောင်းလဲလာတဲ့ခေတ်နဲ့အညီ ဝန်ဇင်းက ကိုးတန်း ဆယ်တန်း ဘာသာစုံ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား ဘော်ဒါတစ်ခု အဘိုးနှင့်တိုင်ပင်ကာ ထူထောင်ခဲ့တာပါ။

“အဘိုးကတော့ မင်းလိုတာ ကူမယ်ပေါ့ သားရာ၊ အသက်ကကြီးပြီဆိုတော့ စီမံခန့်ခွဲတာတွေတော့ မလုပ်တတ်တော့ဘူး၊ ခေတ်က တောင်းဆိုတာကိုလည်း မင်းပဲ မီအောင်လိုက်နိုင်မှာ၊ ကောင်းမယ်ထင်သလို လုပ်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်လက်ကထွက်တဲ့ ကလေးတိုင်း ထူးချွန်ရမယ်လို့ သန္နိဋ္ဌာန်ချပြီး လုပ်ပါ သား”

အမ်မီအေတက်ရင်း ကျောင်းကဌာနပေါင်းစုံက ဆရာဆရာမတွေနှင့်ပါ ရင်းနှီးခင်မင်တဲ့ ဝန်ဇင်းက ဘာသာစုံအတွက် သူ ယုံကြည်လေးစားသော တက္ကသိုလ်က ဆရာ ဆရာမတွေကို သူ့ရဲ့ဘော်ဒါကျောင်းမှာသင်ဖို့ ကမ်းလှမ်းခေါ်ယူကာ စိတ်ကြိုက် ဆရာ ဆရာမများနှင့် ဘော်ဒါကျောင်းကို ထူထောင်လိုက်တာပါ။

သူ့ဘော်ဒါကျောင်းကို ဖွင့်လှစ်ချိန်မှာ ဝန်ဇင်းအသက်က နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်သာ ရှိသေးတာ။ ခုဆိုရင် ဘော်ဒါသက်တမ်းက ခုနစ်နှစ်ရှိခဲ့ပြီ။ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် နာမည်ကျော်ကြား ဂုဏ်သတင်းမွှေးလာတဲ့ သူ့ရဲ့ကျောင်းမှာ ကိုးတန်း ဆယ်တန်းပေါင်းလျှင် ကျောင်းသား ရာကျော်နေပါပြီ။ ကျောင်းစဖွင့်ပြီး တစ်နှစ် နှစ်နှစ်အတွင်းမှာပဲ သစ်သားတန်းလျားဆောင်တွေမှတစ်ဆင့် တိုးလာသော လူဦးရေနှင့်အညီ တိုက်ဆောင်တွေ ဆောက်လုပ်ခဲ့ရပါသည်။

အဘိုးရဲ့ခြံကြီးက ကျယ်တော့ တန်းလျားဆောင်တွေ သင်ဆဲတန်းလန်းနှင့် တိုက်ဆောင်တွေ တိုးချဲ့ဆောက်ရသည်။ အဲဒီ အတွက် လိုအပ်ငွေတချို့ကိုတော့ ဘဘဦးမင်းစိန်က ချေးပေးပါသည်။

ဘော်ဒါစဖွင့်တဲ့နှစ်မှာပင် အဘိုးနှင့် ဝန်ဇင်းကို ယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့်
ဦးမင်းစိန်ရဲ့မြေးနှစ်ယောက်ကို ဘော်ဒါလာထားခဲ့တာ။
ဉာဏ်ရည်သိပ်မကောင်းလှတဲ့ မြေးမလေးက ဝိပွဲတွဲယူပြီး အီကိုနှင့်
မြန်မာစာဂုဏ်ထူးနှစ်လုံး။ နဂိုကတည်းက ဉာဏ်မဆိုးတဲ့
မြေးယောက်ျားလေးကတော့ အင်္ဂလိပ်စာ၊ သင်္ချာ၊ ဓာတု၊ ရူပ ဂုဏ်ထူးလေးလုံး
ထွက်ကာ အသီးသီး အောင်သွားခဲ့တာ ခုဆို ခုနှစ်နှစ်ရှိခဲ့ပြီပေါ့။

ဦးမင်းစိန်ရော ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ မိဘနှစ်စုံပါ ဝန်ဇင်းတို့ကို
အထူးကျေးဇူးတင်ကြကာ ဦးမင်းစိန် ကိုယ်တိုင်က အဆောက်အအုံတိုးချဲ့ဖို့
အကြံလည်းပေး ငွေလည်းထုတ်ချေးခဲ့တာပါ။ အဲဒီ ငွေတွေဟာလည်း လစဉ် နှစ်စဉ်
ဆပ်နိုင်သလောက် ပုံဆပ်ရင်းက ကျေခဲ့တာ နှစ်နှစ်ရှိပါပြီ။

ခုတော့ မနှစ်က အဘိုးဦးမင်းမောင်လည်း ကွယ်လွန်ခဲ့တဲ့အတွက်
ဝန်ဇင်းဟာ ကျောင်းအုပ်လည်း ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။ စတင်ထူထောင်စဉ်ကတော့
ဒီလောက်ကြီးအထိ မမျှော်လင့်ခဲ့၍ ဝန်ဇင်းတို့မြေးအဘိုး..... ကျောင်းကို
အမည်လည်းမပေးခဲ့၊ ကြော်လည်း မကြော်ငြာခဲ့ပါ။ သို့ပေမယ့် ခုတော့ သူ့အလိုလို
အများကဝိုင်းမှည့်ခေါ်တဲ့ “ဆယ်မိုင်ကုန်းဘော်ဒါ” ဆိုတဲ့ နာမည်ရိုးရိုးကလေး
တွင်နေရပါပြီ။

“ဝန်ဇင်းရေ ပညာရေးနဲ့ ပတ်သက်လာရင်တော့ အထူးသဖြင့်
ဆယ်တန်းပေါ့ကွာ။ ဘာဘက မင်းကိုချီးကျူးလွန်းတော့ ဟောဒီက
ဦးမောင်မောင်ရန်အောင်ကပါ တဖြည်းဖြည်း မင်းကို အားကိုးစိတ် ဖြစ်လာတာ
တူပါရဲ့ကွာ။ ဘိုဘိုတို့ ဇင်ဇင်တို့ လက်ထက်ကတည်းက ဘာဘ တဖွဖွပြောနေတာ
ကိုမောင်မောင်ကတော့ နားရည်ဝနေပါပြီ”

ဘိုဘိုနှင့် ဇင်ဇင် တစ်ဝမ်းကွဲ မောင်နှမဟာ ဦးမင်းစိန်ရဲ့
သမီးနှစ်ယောက်ကမွေးသော မြေးများပင်။ ခုတော့ ဘိုဘိုက ဆရာဝန်ဖြစ်နေပါပြီ။
ဇင်ဇင်ကတော့ သူ့မိဘတွေပိုင်တဲ့ ကုမ္ပဏီမှာပဲ စာရင်းအင်းကို

ကိုင်တွယ်အုပ်ချုပ်နေပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဘဘ၊ အခု ဘာများလိုအပ်ပါသလဲ ခင်ဗျာ”

ဦးမင်းစိန်ကသာ “ဟေ့ကောင်...ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးပါကွာ”ဆိုရင်
ခုအချိန် (ကျောင်းသားသစ် လက်မခံတော့တဲ့ ကျောင်းဖွင့်စ) မပြောနဲ့ နှစ်ကုန်ခါနီး
လည်းပဲ လက်ခံပေးရမှာပါပင်။ ကျေးဇူးရှိသူဖြစ်၍ ဦးမင်းစိန်က
တောင်းဆိုလာမည့်ကိစ္စကို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးရမည်ဟု ဝန်ဇင်း
ဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။

“ကူညီပါဦး ဝန်ဇင်းရယ်၊ ကိုမောင်မောင်မြေးလေးကိစ္စပါ”

ဝန်ဇင်းက ဦးမောင်မောင်ရန်အောင်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း

“ဟုတ်ကဲ့..... ဘော်ဒါထားချင်တာပါလား ဘဘ”

“ဘော်ဒါတော့ မထားချင်ဘူး ဆရာရယ်၊ အန်ကယ့်လ်မြေးမက
ဘော်ဒါနဲ့တော့ သဟဇာတဖြစ်မယ်မထင်ဘူးဆရာ”

“ဝန်ဇင်းပဲ ခေါ်ပါခင်ဗျာ၊ ဘဘ ဦးမင်းစိန်နဲ့တော့
မြေးအဖိုးတွေလိုပဲဖြစ်နေတော့ အဲဒီ လိုပဲ သဘောထားပါ၊ ရပါတယ်”

ဦးမောင်မောင်ရန်အောင်က ဝန်ဇင်းကို နှစ်လိုကြည်လင်စွာကြည့်ရင်း
....

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာက ဆရာပါပဲလေ၊ နောက်တစ်ခုက
အန်ကယ့်လ်ကိုယ်တိုင်က ဆရာလုပ်သူကို တရိုတသေ နေရာပေးဆက်ဆံတယ်
ဆိုတာမျိုးလည်း ဖြစ်နေချင်လို့ပါ၊ ပြောရရင်တော့ အန်ကယ့်လ်မြေးမက
ဆိုးတယ်ဆရာ”

ဝန်ဇင်းက ပွင့်လင်းသော အဘိုးကြီးကို သဘောတကျ ပြုံးမိရင်း

“ဟုတ်ကဲ့ ၊ ကလေးဆိုးတွေ ရှိတတ်ပါတယ်၊ ကြုံဖူးပါတယ်ခင်ဗျာ၊

ကျွန်တော်တို့အဖို့တော့ အရမ်းမထူးဆန်းတော့ပါဘူး”

“ဆိုးပုံဆိုးနည်း ရှိသေးတာပေါ့လေ၊ အဆော့မက်မယ်၊ စာကျက်ပျင်းမယ်၊ တားမြစ်တာကို ခိုးလုပ်ချင်မယ်ဆိုတဲ့ ကလေးအဆိုးမျိုးကို တစ်မျိုးပေါ့”

သူ့မြေးက “မြေးမ” လည်းဆိုသေးတယ် ဘယ်လောက်တောင်များ ဆိုးလို့ပါလိမ့်ဟု ဝန်ဇင်းက တွေးမိပါတော့သည်။

“ဘော်ဒါမထားချင်တာကလည်း အမှန်ဆိုရင် အန်ကယ့်အနေနဲ့ ကိုယ့်မျက်စိအောက်က လွတ်နေမယ့် စည်းကမ်းကြီးကြီး ဘော်ဒါတစ်ခုခုမှာ ထားလိုက်ချင်ပါတယ်၊ အဘိုး အားကိုးဆိုတာလည်း သူ့မှာမရှိတော့ဘူးပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကြောင့် ဘေးလူတွေမှာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရမှာစိုးလို့ မထားချင်တာပါ”

“ဘော်ဒါထားလိုက်ရင်တော့လည်း ဘေးပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ လိုက်လျောညီထွေ မနေမဖြစ် နေလိုက်ရမှာဆိုတော့ ပြောင်းရင်ပြောင်းလဲသွားမှာပါ”

“လိုက်လျောညီထွေ မဖြစ်ဘဲ ဘေးနဲ့ရန်ဖြစ်ပြီး အလကားမျက်မှန်းကျိုးခံရဖို့ပဲ မြင်ပါတယ်၊ ပြဿနာတွေရှင်းနေရတာ နဲ့ ကျောင်းမှာလည်း အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရ၊ မတော်သူ့ကြောင့် တခြားကလေးတွေက မနေတော့ပါဘူး၊ ထွက်ဟယ် ပြုဟယ် ဖြစ်ကြဆိုရင်လည်း ကျောင်းကို ထိခိုက်နစ်နာမှာနဲ့ မထားတာပဲ ကောင်းပါလိမ့်မယ် ဆရာ”

“ဒီလောက်တော့ ဆိုးနိုင်ပါ့မလား ခင်ဗျာ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်လား”

“သူဆိုးပုံက အေးအေးလေးပါ၊ ထားပါတော့ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်က ဖြစ်နိုင်ရင် အိမ်ကို လာပေးစေချင်တာပါ”

ဝန်ဇင်းက အံ့အားလည်းသင့် အခက်လည်းတွေ့သွားရကာ

“ကျွန်တော်က ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကတော့ ဟုမ်းခံကျူရှင်ကို နှစ်အိမ်လောက် သင်ပေးဖူးပေမယ့် နောက်ပိုင်းတော့အိမ်ပိုင်းမလုပ်တာ ကြာပါပြီခင်ဗျ၊ ဒါကတော့ အချိန်မပေးနိုင်လို့ပါ”

ဦးမောင်မောင်ရန်အောင်က ဦးမင်းစိန်ကို အကူညီတောင်းသလို ငဲ့ကြည့်လိုက်၍ ဦးမင်းစိန်က

“ဝန်ဇင်းက အလုပ်များတာတော့ ဘာလည်း ပြောပြထားတယ်၊ ဒါပေမဲ့လည်း ဖြစ်နိုင်ချေ တစ်ခုခုများ ကြည့်ပြီးစီစဉ်ကြည့်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလားလို့ပါကွယ်”

“ကျွန်တော်က ဘာဘာဆီကလာတဲ့ မိတ်ဆွေမို့ အခန်းထဲဝင်လာကတည်းက ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ကူညီဖို့ စဉ်းစားပြီးဝင်လာတာပါ။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ပိုင်းအတွက် သီးသန့်စီစဉ်ပေးဖို့ကတော့ ဘာသာစုံဆရာတွေကလည်း Time Table ပြင်ဆင်ဆွဲဖို့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တော့တာကြောင့်ပါခင်ဗျာ”

ဝန်ဇင်းက ခဏစဉ်းစားရင်း

“တစ်ခုတော့ ရှိတာက အန်ကယ့်လ်အနေနဲ့ ဘော်ဒါမထားချင်ရင် မထားဘဲ ဒီကစာသင်ချိန်တွေကိုပဲ အိမ်ကလာတက်ရင်ကောခင်ဗျာ၊ ကျောင်းလာတက်သလို ပုံစံမျိုးပေါ့၊ အခု နေ့ကျောင်းက ဘယ်မှာတက်ပါသလဲ”

“နေ့ကျောင်း မတက်ပါဘူး”

“အပြင်ဖြေမှာလား ခင်ဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ကလေးလည်း အားနေတာပဲဆိုတော့ ဒီကစာသင်ချိန်တွေအတိုင်း လိုက်တက်ပြီး ညနေကို အိမ်ပြန်တာမျိုးဆိုရင်ကော”

“ဟုတ်သားပဲ ကိုမောင်မောင်၊ ဒီအစီအစဉ်လည်း မဆိုးပါဘူး”

ဦးမင်းစိန် ဝင်ပြောလိုက်တဲ့ စကားကို ဦးမောင်မောင်ရန်အောင်က ခေါင်းကိုပဲ ဖြည်းဖြည်းယမ်းရင်း

“တက်ခိုင်းလို့ ရမယ် မထင်ဘူး”

ဝန်ဇင်းက မေးခွန်းထုတ်တဲ့ မျက်ဝန်းများနှင့် အဘိုးကြီးကို လှမ်းကြည့်နေမိပါသည်။

“ကျွန်တော်က တက်စေချင်ပေမယ့် သူက လာတက်မှဖြစ်မှာလေ ဆရာ”

ဝန်ဇင်းက မျက်ခုံးနည်းနည်း တွန့်သွားရပါသည်။

ကလေးတစ်ယောက်က ကျောင်းတောင်မှသွားမတက်နိုင်ဘူးလို့အိမ်မှာ ခပ်တည်တည်နေလို့ရလား။ ဒီလောက်ဆန့်ကျင်တဲ့ကလေး ရှိသလား။

“ဆယ်တန်းအောင်စေချင်တာက အဘိုးဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်ကကိုး၊ သူကမှ မအောင်ချင်တာ၊ ကျောင်းလည်းမနေချင်၊ စာလည်းမလုပ်ချင်တာ၊ ဆယ်တန်းလေး အောင်သွားတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူလူသူသူလေး ဖြစ်တာပေါ့လေ။ ကိုယ့်မှာ ပိုက်ဆံတွေ ဘယ်လောက်ကြီး ရှိနေနေ အထက်တန်းလေးတောင်မှ မပြီးဘူးဆိုတော့ ညံ့ရာလည်းကျ၊ မိဘ မတတ်နိုင်လို့ ပညာမသင်ရရှာတဲ့ ကလေးတွေတောင် အားနာဖို့ ကောင်းပါတယ်

ကိုယ့်မြေးမကြည့်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျလွန်းလို့ သူ့ဆီကုသိုလ်လေးများ ထပ်တူအကျိုးပေးမလားလို့ လက်လှမ်းမီရာ မတတ်နိုင်တဲ့ ကလေးတွေ ပညာရေးစရိတ်တွေ ထောက်ပံ့ လှူဒါန်းပါတယ်၊ ဆေးတက္ကသိုလ်မှာလည်း ကျွန်တော်ကျောင်းထားပေးတဲ့ ကလေးနှစ်ယောက် ရှိပါတယ်၊ တတ်နိုင်သမျှ ပညာဒါနကို ပြုနေပြီး ကိုယ့်မြေးဆီ ကုသိုလ်အကျိုး ရောက်ပါစေတော့ရယ်လို့ ဆုတောင်းနေရတာ ပါပဲ ဆရာရယ်၊ သူကိုက ပညာမလိုလားတာပါ”

အဘိုးကြီးရဲ့စကားများကို ဝန်ဇင်းက နားထောင်ရင်း

အဘိုးကြီးရဲ့မြေးဆိုသူကိုပင် စိတ်ဝင်စားလာရပါသည်။ စာမသင်ချင်တဲ့ကလေး
.....တဲ့။ ဘယ့်နှယ် ကလေးပါလိမ့်။ ကိုယ့်မလည်း ပြည့်စုံကြွယ်ဝသားနှင့်။

သူများတကာတွေ နိုင်ငံရပ်ခြားထိအောင် ခြေဆန့်ပြီး ပညာတွေ လောဘတကြီး
ရှာနေကြတဲ့ခေတ်။ ဒီလိုပညာခေတ်မှာ ပညာလုံးဝမလိုလားသူ ရှိနေတာကလည်း
အထူးတဆန်းပင်။

“အခု သူ့ကို တစ်နေ့ တစ်နေ့ အိမ်မှာ အချိန်နည်းနည်းပဲပေးပြီး
စာလုပ်ပါလို့ တောင်းတောင်းဆိုဆိုနဲ့ ညှိထားရတာ ပါ ဆရာ”

“ဪ”

ဝန်ဇင်းက ဒီထက်ပို၍ ဘာပြောရမယ်မသိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“ကျောင်းတက်သလို အချိန်တစ်နေ့ကုန်ပေးပြီး သူတက်မှာမဟုတ်တာ
သိနေလို့ပါ။ ကျောင်းသွားဆိုရင်လည်း ကားတစ်စီးနဲ့ ကျောင်းရောက်မလာဘဲ
တခြားကို ရောက်သွားမှာ ကြိုမြင်နေလို့ပါ”

“ဒါကတော့ လူကြီးနဲ့ ဒရိုင်ဘာနဲ့ ကြပ်မတ်ပြီး ပို့ရင်ရော”

“အမယ်လေး ဘယ်လူကြီး ဘယ်ဒရိုင်ဘာက သူ့ကားပေါ်
လိုက်ခွင့်ရမှာလဲ၊ သူ့ဟာနဲ့သူ ကားတစ်စီးနဲ့ မြို့လုံးပတ်လည် ကြွချီနေတာပါ
ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်မြေးမိန်းမလေး ကိုယ်မျက်စိကို နောက်နေတာပါ။
အခုလည်း သူ့ကို ကျွန်တော် ဒီတစ်နှစ်မှာ စာပြန်လုပ်ဖို့အရေး အပေးအယူနဲ့
သဘောတူထားရတာ ပါ၊ သူ့ကို ဒီအချက်ခွင့်ပြုရင် အဘိုးကို ဒီတစ်ချက်
လိုက်လျောဆိုတဲ့သဘောနဲ့ ပြောထားလို့ အိမ်မှာ ဆရာနဲ့စာလုပ်မယ့်သဘော
နားလည်မှုရထားတာပါ”

“ဪ စာကို တော်တော်မလုပ်ချင်တာကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကာယကံရှင် ကလေးကိုယ်တိုင်က စာမလိုလားဘဲနဲ့တော့ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ဇွတ်ဆွဲတင်ပေးဖို့ ခက်ပါတယ် အန်ကယ်လ်”

“အန်ကယ်လ် နားလည်ပါတယ် ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ လုံးဝဆယ်တန်းကို လှည့်မကြည့်ဘဲ နေနေရာက ကတိတစ်ခုရတုန်းလေး ရသလောက် ကျုံးတွန်းပေးလိုက်ချင်တဲ့ သဘောပါ။ ကိုမင်းစိန် ပြောကတည်းက ကိုမင်းမောင်မြေးဆိုလို့ စိတ်ဝင်စာပြီး သဘောကျတာပါ။ အခုဆရာ့ကို မြင်ရတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော် အရမ်းသဘောကျပါတယ်။ လူမှာနဖူးရေ ခူးရေရှိတယ်ဆိုတာ အလကား စကားမဟုတ်ပါဘူး၊ အပေါ်ယံအမြင်နဲ့ အတွင်းကျကျ ဆုံးဖြတ်မရနိုင်ဘူးဆိုပေမယ့် ကျွန်တော်လည်း လူကြီးပါ။ တရားသူကြီးဟောင်းပါ။ လူဆိုးလုကောင်းကို သက်သေအချက်အလက်တွေနဲ့အပြင် ကိုယ့်ရဲ့အမြင်၊ ကိုယ့်အယူအဆ၊ ကိုယ့်အကဲခတ် လေ့လာသုံးသပ်မှုနဲ့လည်းပဲ ကောက်ချက်ချ ဝေဖန်ကြည့်ခဲ့ရတဲ့သူမျိုးပါ

အမြင်မတိမ်းပါဘူး၊ အမြင်စူးပါတယ် ဆရာ။ ဆရာ့ကို မြင်မြင်ချင်းပါ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ယုံကြည်ချက်နဲ့ ခွန်အားတွေတက်ပြီး စိတ်ဓာတ်တောင် အတော်တက်ကြွလာသလို ဖြစ်ပါတယ်။ စိတ်ထဲမှာ ဒီဆရာနဲ့တော့ ငါ့မြေးတော့ ဆယ်တန်းအောင်တော့မယ် ထင်ပါရဲ့လို့ အလိုလိုကို ထင်လာပါတယ်”

ဝန်ဇင်းက အဘိုးကြီးကို ခင်မင်နှစ်လိုစွာ ရယ်မောမိရင်း

“အန်ကယ်လ်က မြင်မြင်ချင်း အရမ်းအထင်ကြီးနေမိပြီ ထင်ပါတယ်”

“အန်ကယ်လ်က လူတစ်ယောက်ကို အလကားသက်သက် အထင်မကြီး အထင်မသေးတတ်ဘူး ဆရာ၊ ဆရာ့ကိုမြင်မြင်ချင်း ကျွန်တော်သိတာပါ။ ယုံကြည်အားကိုးရမယ့်သူ၊ ငါ့မြေးကို ဆွဲတင်နိုင်တော့မယ့် သူလို့ သိနေတာပါ”

“အန်ကယ်လ်က တရားသူကြီးလည်းဖြစ်ခဲ့တော့ စကားပြောတာလည်း

ပညာပါပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အန်ကယ့်ကိုလည်း ကျွန်တော်ခင်မင်လေးစားပါတယ်၊ အဘဦးမင်းစိန်ကလည်း ကျွန်တော့်ကျေးဇူးရှင်ပါ၊ ဒီကိစ္စကို ကူကိုကူညီချင်ပါတယ်၊ ကူညီနိုင်ဖို့ကိုပဲ ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ အရင်တိုင်ပင်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ ခင်ဗျာ”

“ကူညီပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော့်မြေးကို သင်ဖြစ်အောင် သင်ပေးပါ”

ဦးမောင်မောင်ရန်အောင်ဟာ သူ့ကိုယ်သူ အန်ကယ်လို့လည်း ထည့်သုံးပေမယ့် စကားပြောတဲ့ နာမ်စားမှာ “ကျွန်တော်” လို့ နှိမ်နှိမ်ချချ ထည့်သုံးတာကို ဝန်ဇင်းကလည်း အနေခက် အားနာနေမိပါသည်။ ကိုယ့်အဘိုးရဲ့မှ သူငယ်ချင်းတွေပေမယ့် သူ့အပေါ် ဆရာတစ်ယောက်အဖြစ် လေးလေးစားစား ဆက်ဆံတာဟာ ပြည့်ဝသူမို့ပင်။

မာန်မာနမောက်ကြွားနိုင်တဲ့ အဆင့်မျိုးရှိတာ သေချာပေမယ့် လုံးဝမာန်မာနမရှိ ဆက်ဆံပုံနှင့်ပင် ဝန်ဇင်းက ကူညီပေးလိုစိတ် ရှိနေပါပြီ။ ဒီလိုမျိုးရိုးက ဆင်းသက်လာတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လိုနည်းနှင့် အလွန်အကျွံ ဆိုးသွမ်းမိုက်မဲနိုင်ပါ့မလဲ။ အခြေခံဗီဇကောင်း ရှိကိုရှိရမှာပါ။

“ကလေးရဲ့ မိဘတွေကကော ဆယ်တန်းပြန်ဖြေဖို့ တိုက်တွန်းကြရဲ့လား အန်ကယ်လ်”

“ကလေးရဲ့ မိဘတွေ ! အင်း မိဘတွေက ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ စိတ်မဝင်စားကြပါဘူး”

ဝန်ဇင်းက စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိပါသည်။

“စိတ်မဝင်စားအားဘူး ဆိုပါစို့ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော့်သမီးက မွေးတဲ့မြေးပါ၊ သမီးက နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ အယ်လ်အေမှာပါ၊ သမက်က နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ပဲ စင်ကာပူမှာပါ”

“ဪ”

“သူ ခုနစ်နှစ်သမီးကတည်းက ကျွန်တော်နဲ့ပဲ နေရရှာတာပါ”

“ဪ ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ”

“ဒီလိုကလေးမျိုးမှာ ဘယ်လိုခံစားချက်အခံ စိတ်အခံတွေရှိမလဲ၊

ဆရာလည်း တွေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါတွေကြောင့် ကျွန်တော်လည်း တော်ရုံတန်ရုံ

ဘာမှမပြောဘဲ အလိုလိုက်ထားရင်းကပဲ ပိုပိုပြီး ဆိုးဆိုးလာတာမျိုးပါ၊

တကယ်တော့လည်း သနားဖို့တော့ကောင်းတဲ့ မြေးမပါ၊ ဉာဏ်ရည်မနိမ့်ပါဘူး ဆရာ၊
နိမ့်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိပါဘူး၊ စာမလုပ်တာပါ”

“ဘယ်နှနှစ်များ ဖြေဖူးပြီးပြီလဲ အန်ကယ်လ်”

“လေးကြိမ် ဖြေဖူးပါတယ်၊ ပုံမှန်အသက်မှာ

နှစ်နှစ်ဆက်တိုက်ကျခဲ့ပြီးတော့ နှစ်နှစ်မဖြေဘဲ နေတယ်၊ နောက်ထပ်တစ်နှစ်ခြား
တစ်ကြိမ်စီနဲ့ စုစုပေါင်း လေးကြိမ်ဖြေထားဖူးတယ်၊ မနှစ်ကတော့ မဖြေဘူး”

“ဒါဖြင့် ကလေးက အသက်တော့ မငယ်တော့ဘူးပေါ့ အန်ကယ်လ်”

“ကလေးကို မဟုတ်တော့တာပါ ဆရာရယ်၊ နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်

ပြည့်ပြီးလို့ အသက်အစိတ်ထဲ ရောက်နေပါပြီ”

“ဪ”

မငယ်တော့တဲ့ အရွယ်ပဲ။ နားလည်သိတတ်တဲ့ လူကြီးတစ်ပိုင်းအရွယ်

ဆိုးနေတာက ကလေးတစ်ယောက်လိုဆိုးနေတာလောက်တော့ အဆိုးချွတ်ဖို့
မလွယ်ပါ။

“စာတွေကိုလည်း အကြိမ်ကြိမ် သင်ဖူးပြီးသား၊ အကြမ်းဖျဉ်းတော့

အားလုံး သိနေပြီးလောက်ပါပြီ ဆရာရယ်၊ စာကိုမကျက်တာပါ”

အင်း.....။ ဒီချာတိတ်မကြီးကိုတော့

စာတွေအပတ်တကုတ်ပြန်သင်နေဖို့ထက် အောင်ရုံရွေးကောက် Guide လုပ်ပြီး
နည်းစနစ်တစ်မျိုးနဲ့ ခေါင်းထဲရောက်အောင် လုပ်မှထင်ပါရဲ့။ ကျူရှင်လိုသင်ဖို့ထက်
Guide လိုစာမေး၊ ခေါင်းထဲမှတ်စေတာက သင့်တော်လိမ့်မည်။

အသက်အစိတ်အရွယ် ဆယ်တန်းကျောင်းသူကြီးကိုလည်း
ဘယ်လောက်ဆိုးသလဲ လေ့လာကြည့်ချင်ပါသေးသည်။

“ကျွန်တော်ကလေးနဲ့ တစ်ရက်လောက်အရင်တွေ့ပြီး
စကားပြောကြည့်ပါဦးမယ် အန်ကယ်လ်”

*

အခန်း(၂)

“မမလေး ဆရာရောက်နေပါပြီ”

မှန်ရှေ့မှာ ခပ်ငူငူထိုင်နေတဲ့ “သာကီခင်လေး”က မှန်ထဲကနေပဲ ညိုညို ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ ချောကလက်ရောင် ညိုရင့်ရင့် ဆံနွယ်တွေကို ဒစ်ဂျစ်တယ်ကောက်ကောက်ထား၍ အရှည်ဆုံးက ခါးနားဆီ၊ အတိုဆုံးက ပခုံးကျော်ရုံ ပွဲပဲလှိုင်းထ ဖွာနေတဲ့ ဆံပင်တွေကြားက ဝင်းနုမွတ်စင်တဲ့ မျက်နှာကလေးက မှန်နေပါသည်။

“အဘိုးရော”

“အဘိုး ရှိပါတယ်”

“အဘိုးပါ ပါလား”

“အဘိုး အောက်ထပ်မှာပဲ မမလေး၊ အပေါ်လိုက်မလာပါဘူး”

ကြီးမားကျယ်လွင့် ခမ်းနားထည်ဝါလှတဲ့ သုံးထပ်တိုက်အိမ်ကြီးတွင် အဘိုးက အမြင့်မတက်ချင်လှ၍ အောက်ထပ်ကိုယူထားသည်။ သာကီက အလယ်ထပ် တစ်ထပ်လုံး ယူထားကာ အပေါ်ဆုံးထပ်ကတော့ ဘုရားဆောင်နဲ့ သာကီရဲ့ Instrument တွေထားတဲ့ အထပ်ပါ။

သာကီရဲ့ အလယ်ထပ်မှာပင် ဧည့်ခန်း သီးသန့်ရှိကာ သာကီဧည့်သည်လာတိုင်း အလယ်ထပ်သို့သာ ပို့ဆောင်မြဲပါ။

“ဝေဝေ ပြီးပြီလား”

ကျောတစ်ဝက်ထိ အမှီပါတဲ့ မှန်တင်ခုံရှေ့ ဆိုဖာလေးမှာ
ခပ်တောင့်တောင့်မှီမှီလေး နေနေတဲ့ သာကီက သူ့ခြေရင်းကြမ်းပြင်မှာထိုင်ကာ
ခြေသည်းတွေ ဆေးချွတ်ဖျက်ပေးနေတဲ့ ဝေပွေကို ငုံ့မေးလိုက်ပါသည်။

“ပြီးတော့မယ် မမလေး။”

“မြန်မြန်လုပ်၊ တော်ကြာ အဘိုး အမွန်းတင်ထားတာတွေ ကြားထားမယ့်
ဆရာက ငါ့ကို တမင်အချိန်ဆွဲ ပညာပြနေတယ် ထင်ဦးမယ်”

သာကီက ဝေပေ လက်စသတ်လိုက်တဲ့ ခြေထောက်ကို ဆွဲယူထရပ်ကာ
သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ရပါသည်။ စာမေးပွဲကို မဖြေချင်တော့ဘူးဆိုပါမှ။
စိတ်တွေ ညစ်လိုက်တာ။ အဘိုးနှင့် အပေးအယူ လုပ်ရတာ မို့သာ။ ဒီဆရာလည်း
မကြာခင်မှာတော့ စာကျက်မှာမဟုတ်တဲ့ စာမေးလို့ရမှာ မဟုတ်တဲ့ သာကီကို
စိတ်ညစ်ပြီး ထားခဲ့ပြေးမှာပါပဲ။

မနှစ်က တစ်နှစ်က ဆရာမတွေလည်း ဒီလိုပဲမဟုတ်လား။ သို့ပေမယ့်
သာကီ ကြုံခဲ့ဖူးသည်မှာတော့ ဆရာမတွေချည်းပါ။ ဒီတစ်ခါတော့ အဘိုး ဘာကြောင့်
ဆရာကို ရွေးချယ်ခဲ့ပါလိမ့်။ ဒူပေဒါပေ ဒဏ်ခံနိုင်အောင်လို့လား။

“ဆရာဖို့ ဘာလာပို့ပေးရပါမလဲ မမလေး။”

“မလိုဘူး၊ ဘာမှလာမပို့နဲ့”

သာကီက အိပ်ခန်းထဲက ထွက်လာကာ လှေကားထိပ်ထောင့်နားက
ဧည့်ခန်းကျယ်ဆီ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ ကျောက်စိမ်းရင့်တစ်ထပ်၊
ရွှေညိုရောင်တစ်ထပ် ရောယှက်ထားတဲ့ ဖဲတစ်ထပ် ဇာတစ်ထပ် နှစ်ဖက်သိမ်း
ခန်းဆီးစကြီးအလယ်မှ သာကီလှမ်းဝင်လိုက်လျှင် ဆိုဖာဆက်တီ ဖြူဖွေးဖွေးတွေမှာ
ထိုင်နေတဲ့ အမျိုးသားတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ဖြူဆွတ်သောနံရံ ဖြူဆွတ်သောဆက်တီနှင့် ကျောက်စားပွဲဖြူကြီး

ခင်းကျင်းထားတဲ့ အခန်းဖြူဖြူလင်းလင်းမှာ နံရံကျယ်ပေါ်၌ အနက်ပေါ် နှင်းဆီနီတစ်ခက်ပုံ ပန်းချီကားအကြီးကြီး ချိတ်ဆွဲထားပါသည်။ ကန့်လန့် အလျားရှည် လေးပေ ခြောက်ပေ ပန်းချီကားကြီးဟာ ရွှေကနုတ်ဘောင်နှင့် အနက်ရောင်ခံ။ နှင်းဆီနီတစ်ခက် ကန့်လန့်ဖြတ်လှဲပြီး ချထားတဲ့ပုံ။ အဲဒီ ပန်းချီကားကို ထိုအမျိုးသားက သူ့နေရာကနေ စိတ်ဝင်တစားလှမ်းကြည့်နေရာမှ သာကီ ဝင်လာသံကြားလျှင် လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

သာကီကိုမြင်လျှင် အံ့အားသင့်သွားတဲ့ မျက်ဝန်းကတစ်ချက် အရောင်ပြောင်းသွားသလိုရှိကာ မျက်နှာကြောက နဂိုနေထက်ပင် ပိုတင်းသွားသယောင်ပင်။

“ဪ “သာကီခင်လေး”ဆိုတာ အဆိုတော် သာကီလို့ မထင်လိုက်မိဘူး၊ သာကီခင်လေးဆိုတဲ့ နာမည်က အရမ်းနန်းဆန်ပြီး ကျက်သရေရှိလွန်းတော့ အဆိုတော်သာကီဆိုတဲ့ အသွင်အပြင်မျိုးနဲ့ မဆက်စပ်မိဘူး”

သာကီက သူမှန်းထားတာထက် ငယ်နေတဲ့ “ဆရာ” ဆိုသူကို ခပ်ငေးငေးပဲ ကြည့်နေမိသည်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးက ကျောင်းဆရာတွေထဲမှာတော့ သူ အချောဆုံး အလှဆုံးဖြစ်မှာ သေချာနေပါသည်။ တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းလွန်းလှတဲ့ ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်သော ရုပ်ရည်ဟာ တည်ကြည်ထွန်းလင်းတောက်ပ လက်ဖြာနေပါသည်။

“ကဲ သာကီခင်လေး၊ အရင်ဆုံး မင်း အဝတ်အစား အရင်ဆုံးသွားလဲလိုက်ပါ၊ ဒီလိုဝတ်စားထားတဲ့ ကျောင်းသူမျိုးနဲ့ ငါ စကားမပြောနိုင်ဘူး ”

ဒီလိုလား။

အဝတ်အစားက ဘာအရေးကြီးလို့ လူကိုမြင်မြင်ချင်း

ဆောက်နဲ့ထွင်းတဲ့စကားမျိုး ပြောရတာ ပါလိမ့်။ သာကီက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ
ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ကာ လှည့်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ဝတ်ထားတာက
ဘာဖြစ်နေလို့လဲ။ ရိုးရိုးတီရှပ်အကျပ်နဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီပဲလေ၊ ဂျင်းဘောင်းဘီက
ဒူးအထက်ရောက်နေတာတော့ ရှိတာပေါ့။

“ဝေဝေ”

“ရှင်.....မမလေး”

“ငါ့ကို ဒေါ်စောဆီက ရှန်သားအဖြူရင်ဖုံးအင်္ကျီ တစ်ထည်နဲ့
ချည်ချိတ်လုံချည်တစ်ထည်လောက် သွားတောင်းခဲ့ပေးစမ်း”

တစ်ခဏ အကြာတွင်တော့ သာကီခင်လေးသည် ကျောင်းဆရာရှေ့၌
ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ရပ်မိသည်။ ဘယ်ခြေကိုထောက်၊ ညာခြေကို ဘယ်ခြေရှေ့
ကန့်လန့်ဖြတ် ခရောင်းလုပ်ကာ ပခုံးတစ်ဖက်နှိမ့် တင်တစ်ခြမ်းနဲ့ထားတဲ့ ပုံနှင့်ပင်။

နံ့သာရောင်ပေါ် အညိုချိတ် ချည်ထည်လုံခြည် တစ်ပတ်နွမ်းကို
ခြေသလုံးတစ်ဝက်လောက်တိုအောင် ဝတ်ပြီး အပေါ်ကတော့
အတော်ဖားလျားပွရွတ် အဖြူရောင် ရှန်သားရင်ဖုံးအင်္ကျီ လက်ကားဝတ်ကာ
လက်ပိုက်ပြီး နဲ့ရပ်နေတဲ့ သာကီခင်လေးကို ဝန်ဇင်းက စိုက်ကြည့်ရင်း
တစ်ခဏစကားလုံးရွေးချယ်နေရပါသည်။

အင်း.....။ ဦးမောင်မောင်ရန်အောင်ရဲ့ မြေးဆိုးဆိုတဲ့ဘွဲ့ထူးကိုလည်း
သူလည်း အလွယ်တကူလေးနဲ့တော့ ဘယ်ဆွတ်ခူးပါ့မလဲ။ သူ အရွဲ့တိုက်လာတာ
အသိသာကြီးပေမယ့် ဒါကိုအရွဲ့တိုက်ထားမှန်း ကိုယ်က အသိအမှတ်ပြုပေးလို့
ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ကိုယ်က အသိအမှတ်ပြုပေးလိုက်ရင် သူရွဲ့ရကျိုးနပ်သွားမှာပေါ့။

“မင်း ထိုင်လို့ရပြီ”

သာကီက အသာတကြည်ပဲ ဆက်တီတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ကျောင်းဆရာကိုတော့ ခပ်စူးစူးပဲ စိုက်ကြည့်နေပါသည်။

“မင်း အခွေထွက်တာ ဘယ်နှခွေ ရှိပြီလဲ”

သာကီက အံ့သြသွားပါသည်။ ဘာလို့ သူကသီချင်းခွေကိစ္စ မေးရပါလိမ့်။ သာကီက ဆိုဖာဆက်တီမှာ သက်တောင့်သက်သာ မှီလိုက်ရင်း.....

“နှစ်ခွေ”

“တစ်ကိုယ်တော် အခွေလား”

သာကီက ခေါင်းညိတ်ပါသည်။

“ဟိုတလောက လူတွေအများကြီးပါတဲ့ အခွေတစ်ခွေ ကြော်ငြာထဲမှာလည်း သာကီဆိုတာ တွေ့လိုက်သလားလို့”

“ဒီလို အတွဲအခွေတွေကတော့ ဆယ်ခွေလောက်ရှိပါပြီ”

“သီချင်းစဆိုတာ ဘယ်နှနှစ်လောက် ရှိပြီလဲ”

“ဆယ်တန်း ဒုတိယနှစ်ကျပြီး စဆိုတာဆိုတော့ ခုနစ်နှစ်လောက်တော့ ရှိပြီ”

“မင်း ဒီနှစ်တွေအတွင်းမှာ လူကြိုက်များတဲ့

အောင်မြင်တဲ့အဆိုတော်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့သားပဲ။

ဆရာထင်တာတော့ ဆယ်တန်းဖြေတဲ့ကိစ္စက ဆီးရီးတစ်ခွေပေါက်ဖို့လောက်

မခက်ဘူးလားလို့၊ ဆယ်တန်းဆိုတာ သတ်မှတ်ထားတဲ့ သင်ခန်းစာကို

ရအောင်ကျက်ပြီးရင် အောင်ကိုအောင်တဲ့စာမေးပွဲပဲ၊ ဆီးရီးတစ်ခုကတော့

ကိုယ်ဘယ်လောက်ပဲ ကြိုးစားအားထုတ်ဦး၊ အောင်မြင်ချင်မှ

အောင်မြင်တဲ့စာမေးပွဲမျိုး”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တစ်ခေါက်ဆိုကြည့်လိုက်ရုံနဲ့

အလွတ်ရပြီး စာတစ်ပုဒ်ကျက်ရင်တော့ အကန့်အသတ် အတိုင်းအတာ မရှိအောင်

အချိန်ကုန်တယ်၊ ကျွန်မ ဦးနှောက်မှာ ကျောင်းစာအတွက် အကန့်မပါဘူး”

“ဘယ်သူက ပြောတာလဲ”

“ကိုယ့်ကိုကိုယ် ထင်တာပါ”

“ပါပါတယ်၊ ဘဝရဲ့ အစိတ်အပိုင်းကဏ္ဍအားလုံးအတွက် မင်းဦးနှောက်မှာ သူ့အကန့်နဲ့သူတွေ ရှိပြီးသား၊ အံ့ဝင်ခွင့်ကျအကန့်ကို မင်းမတွေ့သေးတာပါ၊ စနစ်တကျမထည့်လို့ပါ၊ ပြီးတော့ တခြားအရာတွေကိုချည်း ဦးစားပေးထည့်နေလို့လည်း ဖြစ်မှာပါ၊ ဆယ်တန်းဖြေတာ ဘာမှမခက်ပါဘူး သာကီခင်လေး.....

မင်းဘဝမှာ အလွတ်ကျက်ပြီး ဖြေလို့မရခဲ့တဲ့ ဘဝပုစ္ဆာတွေ အများကြီး ရှိခဲ့ဖူးမှာပါ၊အဲဒီ ထဲမှာ ဆယ်တန်းမပါဘူး”

သာကီသည် မျက်လုံးလေး အရောင်တဖျပ်ဖျပ် လက်တောက်ကာ ကျောင်းဆရာကို အထင်တကြီး ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ဒီလူအပေါ် ပျောင်းညွတ်လက်ခံလိုတဲ့ စိတ်တစ်ခု ရင်ထဲပေါက်ဖွားလာပါသည်။ နှလုံးသားထဲလည်း တဖျပ်ဖျပ် ခုန်လှုပ်ကျင်ရှသွားပါသည်။

“အလွတ်ကျက်ပြီး ဖြေလို့မရခဲ့တဲ့ ပုစ္ဆာတွေ ဆရာဘဝမှာရော ရှိခဲ့ဖူးလား”

“အများကြီးပဲပေါ့”

သာကီက သူ့ကို ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။ ဘဝတူလိုဖြစ်သွားတဲ့ အသိအပေါ် ကျေနပ်အဖော်ရသွားပါသည်။

“ဆရာနာမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါလဲ”

“ဝန်ဇင်းလို့ ခေါ်တယ်”

“ကျွန်မ ဆရာလို့ မခေါ်ရင် ရလားဆရာ”

ဝန်ဇင်းက တစ်ချက် နှုတ်ဆွဲသွားရပါသည်။

“ဆရာဆရာမလို့ ခေါ်လိုက်တာနဲ့ သူနဲ့ကိုယ်က တစ်သားတည်း မဖြစ်တော့ဘဲ တသီးတခြား ကွဲပြားဝေးကွာသွားသလို ဖြစ်ဖြစ်သွားလို့ပါ။ ဆရာလို့ ဆရာမလို့ခေါ်လိုက်ရတိုင်း တာဝန်ကြီးတွေ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတွေ ခေါင်းပေါ်ပိသွားသလို ခံစားရလို့ပါ။ အရင်တုန်းကပေါ့ အောက်ထပ်ကနေ ကောင်မလေးတွေက ဆရာမလာပြီလို့ လှမ်းပြောလိုက်တာနဲ့ စိတ်က နောက်ကျသွားတယ်၊ ဖိစီးသွားတယ်၊ စိတ်ပင်ပန်းတာကြီးတစ်ခု လုပ်ရတော့မယ်လို့တွေးမိပြီး အသက်ရှူတောင်ကျပ်သွားတယ်

ဆရာ ဆရာမဆိုတာနဲ့ ကိုယ့်ကို စာတွေသင် စာတွေမေးတော့မယ်ဆိုတာ တွေးမိပြီးသားပဲလေ။ ကျွန်မကို ကျွန်မလိုအပ်နေတဲ့ အဖြေတွေရှာပေးဖို့၊ ကျွန်မနဲ့ခေါင်းဝိုင်းစားပေးဖို့ အားကိုးရာမိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို့ ခံစားလို့မရတော့ဘူး၊ ကျွန်မကို ဆရာလာလုပ်တော့မယ်လို့ပဲ တွေးတော့တယ်။ ကျွန်မက ကျွန်မကို ဆရာလုပ်တာ မကြိုက်ဘူး၊ ရှင်းပြပေးတာ ဖြေရှင်းပေးတာပဲ ကြိုက်တာ”

ဝန်ဇင်းက ရှည်လျားသော မျက်တောင်ကြီးတွေ ကြမ်းခင်းပေါ် စင်းပြီးစိုက်ကြည့်ကာ တစ်လုံးချင်း ခံစားချက်ပါပါ ပြောနေတဲ့ သာကီကိုကြည့်ရင်း စိတ်ထဲကျေနပ်မိသည်။ သူသင်ကြားရမယ့်သူဟာ ဦးနှောက်မရှိတဲ့သူမဟုတ်။ သူ့အတွေးနဲ့သူ ရှိတဲ့သူပင်။ ပြီးတော့ အမှန်အတိုင်း ပြောရဲတဲ့သူလို့လည်း လေးစားမိသည်။

“ရတယ်၊ အဲဒါ ကောင်းတယ်၊ ကိုယ်လည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရှိန်မနေရဘဲ ညှိနှိုင်းဆွေးနွေး အဖြေရှာရတာ မျိုးကို သဘောကျတဲ့သူပဲ၊ မင်း ကိုယ့်ကို ဦးဝန်ဇင်းလို့ ခေါ်နိုင်တယ်၊ မင်းကတော့ ဒေါ်သာကီပေါ့”

သာကီသည် လှစ်ခနဲ ပြုံးစိစိလေး ဖြစ်သွားမိပါသည်။

“မင်းကို ကိုယ် ဆရာလာလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊

ဆယ်တန်းအောင်သွားအောင် လာလုပ်ပေးမှာ”

“ကျွန်မ ဆယ်တန်းအောင်အောင် ဦးဝန်ဇင်းက လုပ်ပေးလို့ ရလို့လား”

“အင်း မင်း တော်တယ်၊ မှန်တယ်၊ မင်းမပါဘဲ ငါချည်းပဲ လုပ်ပေးလို့ မရဘူး၊ ကာယကံရှင်က မင်းဖြစ်တဲ့အတွက် မင်းလုပ်မှရမှာ၊ ကိုယ်က ကူညီပံ့ပိုးပေးလို့ပဲရမှာ”

“တကယ်တော့.....”

သာကီက စကားကို ခဏရပ်ထားပြီးမှ

“ကျွန်မကိုက ဆယ်တန်းအောင်အောင် မလုပ်ချင်တာပါ”

“အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ဦးဝန်ဇင်းကို ပြောပြဖို့ စောပါသေးတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ ပါစင်နယ်လ်ပါ၊ နောက်တော့ ပြောသင့်တယ်ထင်မှ ပြောတော့မယ်”

“အခုရော! ဆယ်တန်းမအောင်ချင်တုန်းပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်စေ အခု မင်းကို ကိုယ်စာသင်မယ့်ကိစ္စကိုတော့ မင်းလက်ခံလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လက်ခံမယ်လို့ အဘိုးကိုလည်း ပြောပြီးပါပြီ၊ အဘိုးကိုလည်း သနားလို့ပါ”

“ဒါဖြင့် ကြည့်သေးတာပေါ့”

“ရှင် ဘာကို ကြည့်သေးမှာလဲ”

“မင်း ဆယ်တန်း အောင်ချင်မလား၊ မအောင်ချင်ဘဲ

ဆက်ရှိနေမလားဆိုတာ ကြည့်ကြတာပေါ့လို့ ပြောတာ၊ မင်း မအောင်ချင်ရင်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မအောင်နိုင်ဘူးလေ၊ ငါက ဘယ်လောက် ရင်နှစ်ခြမ်းကွဲအောင် ကြိုးစားစေတနာထားပေးပေး၊ စာမေးပွဲခန်းထဲမှာ အဖြေလွှာကို မင်း အလွတ်တင်လိုက်ရင် ပြီးနေတာပဲ၊ မင်း မအောင်ချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာမှာပဲပေါ့”

သာကီက ဝန်ဇင်းကို စူးစိုက်ကြည့်နေရာမှ

“ဦးဝန်ဇင်းက ကျွန်မစိတ်ကို သိမယ့်ပုံရလို့ တစ်ခု ဝန်ခံရဦးမယ်”

“ဝန်ခံလေ”

“ပထမဆုံး ဆက်တိုက်ဖြေပြီးကျတဲ့ နှစ်နှစ်က ကျွန်မစိတ်လေနေလို့ စာကောင်းကောင်းမလုပ်မိဘဲ ကျတာပါ”

“စိတ်က ဘာလို့လေတာလဲ”

“ရည်းစားကြောင့်ပါ”

သာကီက ခပ်တိုးတိုး ဖြေပါသည်။

“ဪ၊ အင်းဆက်ဝန်ခံပါဦး”

“နောက်ထပ် နှစ်ခြားပြီး နှစ်ကြိမ်ထပ်ဖြေတာကတော့

ဝန်ဇင်းက သာကီခင်လေးရဲ့ မျက်ဝန်းများထဲ

စေ့စေ့စိုက်စိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။ နာကျင်ခံစားနေရတဲ့ မျက်ဝန်းလေးများက သနားစဖွယ် အထီးကျန်ဆန်နေပါသည်။ ဝန်ဇင်းသည် ဒီမိန်းကလေးရင်ထဲထိ ထွင်းဖောက်မြင်နေရသလို ခံစားရသည်။

ဘော်ဒါဆောင်မှာ မ,တစ်ရာသားသမီးများကို အုပ်ချုပ်နိုင်ဖို့ရာ တစ်ယောက်ချင်းကို မျက်ချည်မပြတ် လေ့လာစောင့်ကြည့်ပြီး သူတို့စိတ်တွေထဲအထိ အောင်မြင်အောင် ကြည့်တတ်တဲ့ အလေ့အထရှိခဲ့တာ မှန်ပေမယ့်

ဒီမိန်းကလေးရဲ့ရင်ထဲကိုတော့ သူတကာထက်ကိုပိုပြီး ဟင်းလင်းနက်ရှိုင်းစွာ လှမ်းမြင်နေနိုင်တဲ့နားလည်မှု သူ့ရင်ထဲ ပေါက်ဖွားလာသလိုပင်။

“မင်း ခြစ်ချခဲ့တာလား၊ အလွတ်ထားခဲ့တာလား”

“နောက်ဆုံးဘာသာနေ့မှာ အလွတ်ထားခဲ့လိုက်တာပါ”

ဝန်ဇင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရပါသည်။

“ဒါကလည်း ငါ့ကို မပြောနိုင်သေးတဲ့ ပါစင်နယ်လ်ကိစ္စကြောင့်ပဲ ထင်တယ်”

သာကီက အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို ကိုက်ကာ ငြိမ်နေပါသည်။
နှုတ်ခမ်းလေးက မဲ့နေပါသည်။ ဝန်ဇင်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရင်း

“ခုလို ကြားရတာ အရမ်းဝမ်းသာတယ်”

“ရှင်”

“ငါစာသင်ပေးရမယ့် ကျောင်းသူဟာ စာရွက်လွတ်အပ်လိုက်လို့ စာမေးပွဲကျရတာ ဆိုတာ သိရတော့ စာသင်လို့မရအောင် ဦးနှောက်ဖျင်းထုံနေလို့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိရတာ ပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“အဟင်း ဟင်း”

ပထမ အံ့ဩသွားတဲ့ သာကီက ဝန်ဇင်း စကားကြောင့် တစ်ဖက်လှည့်ပြီး မသဲမကွဲ ရယ်နေပါသည်။

“ဒါကိုကြည့်ရင် မင်းက ခံစားချက်ကို ဦးစာပေးတဲ့သူဆိုတာ သိသာတာပေါ့၊ စာမေးပွဲမှာ ခြစ်ချဖို့ စာရွက်လွတ်အပ်ဖို့ဆိုတာ တော်ရုံမိုက်မဲမှုနဲ့လုပ်ဖို့ မလွယ်တဲ့ကိစ္စပဲ”

“သတ္တိရှိတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဘာသတ္တိမှ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီနှစ် ကိုယ်မှန်းတဲ့အမှတ် မရနိုင်ဘူး၊

နောက်နှစ်မှ ရအောင်ဖြေမယ်ဆိုပြီး ခြစ်ချခဲ့တာမျိုးမှာဆိုရင် သတ္တိပါသေးတယ်၊
ခံစားမှုတစ်ခုကြောင့် မအောင်ချင်ဘူးဆိုပြီး ခုလိုလုပ်တာမျိုးကျတော့ မိုက်မဲတာပေါ့၊
မင်းကို မျှော်လင့်ချက်ထားတဲ့ အဘိုးရဲ့မေတ္တာနဲ့ ရှင်သန်မှုကိုလည်း
ဖျက်ဆီးရာကျတယ်၊ ထည့်မတွက်ရာကျတယ်၊ မိုက်လုံးကြီးတာ သက်သက်ပဲ”

သာကီက ငြိမ်နေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ငါ့တာဝန်ကတော့ မင်းအဘိုးကို

ကတိပေးထားတဲ့အတိုင်း မင်းကိုစာရအောင် လုပ်ပေးမယ်၊ ဖြေတော့မှ Blank
ထားတာ မထားတာက မင်းကိစ္စပဲ သာကီခင်လေး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကြိုသိထားရမှာ
ရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ”

“ကိုယ်က လုံးဝမအားဘူး၊ ခြံထဲမှာပဲ ဘော်ဒါလည်းဖွင့်ထားတယ်၊

ကျောင်းသူ ကျောင်းသား ရာကျော်ရှိတယ်၊ သူတို့ရဲ့ ပညာရေး၊ စားသောက်ရေး၊
ကျန်းမာရေးတွေအားလုံးကို တာဝန်ယူထားရတာ ၊ ကျောင်းကိုလည်း
အုပ်ချုပ်ရတယ်၊ စာလည်းဝင်သင်ရတယ်၊ ငါ့မှာ အချိန်အားဆိုတာလေးကို မနည်း
အချိန်ဇယားဆွဲပြီး မရှိရှိအောင် ကြံဖန်ညှစ်ထုတ်ထားရတာ

ကိုယ့်ကျောင်းမှာသင်တာကလွဲရင် ဘယ်ကိုမှ Home Visit မလိုက်ဘူး၊

မသင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအဘိုးရယ်၊ မင်းအဘိုးသူငယ်ချင်း
ကိုယ့်ရဲ့ကျေးဇူးရှင်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဘာဦးမင်းစိန်ရယ် တောင်းဆို
မေတ္တာရပ်ခံတဲ့အတွက် အခု မင်းကို အိမ်လိုက်လာပြီး သင်ပေးဖို့ ကိုယ်စီစဉ်ခဲ့တယ်
.....

မင်း နားလည်ရမှာက ငါ့ရဲ့ကိုယ်ပိုင်အချိန်တွေသည် အခု

မင်းအတွက်ပေးမယ့် အချိန်တွေပဲ၊ မင်းအတွက်တော့ ပေါ့ဆဆဖြစ်ကောင်းဖြစ်မယ်၊

ငါ့အတွက်တော့ အရမ်းကို တန်ဖိုးကြီးတဲ့ အချိန်တွေ၊
တန်ဖိုးသတ်မှတ်လို့မရတဲ့အချိန်တွေ၊ မင်းဟာ သူစိမ်းလူတစ်ယောက်ရဲ့
တန်ဖိုးရှိတဲ့အချိန်တွေကို အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် သိမ်းပိုက်စားသုံးခွင့်
ယူသုံးခွင့် ရသွားတဲ့သူပဲ

မင်းလည်း ကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ အောင်မြင်တဲ့
ပရော်ဖက်ရှင်နယ်လ် တစ်ယောက်ပဲ၊ လူတစ်ယောက်ဟာ အကြောင်းမဲ့တော့
မအောင်မြင်ပါဘူး၊ အရည်အချင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိလို့ အောင်မြင်တာပါ၊ မင်းမှာ
အရည်အချင်းရှိတယ်၊ ဦးနှောက်လည်း မနိမ့်ဘူး၊
အသိုင်းအဝိုင်းအထောက်အပံ့လည်း ပြောဖို့မလိုအောင် ပြည့်စုံတယ်၊
မင်းကိုယ်တိုင်ကလွဲရင် ဘယ်ဘက်ကမှ လိုအပ်ချက်မရှိဘူး သာကီခင်လေး

မင်းကိုယ်မင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှန်မှန်ကန်ကန် အသုံးပြုပါ၊ တန်ဖိုးရှိရှိ
အသုံးပြုပါ၊ စိတ်အလိုလိုက်ဖို့က လွယ်တယ်၊ စိတ်အလိုမလိုက်ဖို့က ခက်တယ်၊
လွယ်တာကို သာမန်လူတိုင်းလုပ်နိုင်တယ်၊ ခက်တာကိုတော့ ‘တစ်စုံတစ်ယောက် ‘
ဖြစ်တဲ့သူကမှ လုပ်နိုင်တယ်၊ မင်းက သာမန်လူမဟုတ်ဘူး၊ မင်းက
တစ်စုံတစ်ယောက်၊ မီဒီယာတွေထဲမှာ အများက မျှော်လင့်ရ စောင့်ကြည့်ရတဲ့
တစ်စုံတစ်ယောက်၊ အရေးမပါတဲ့ နှစ်ပြားတစ်ပဲ အပေါစား ပါချီပါချက် မဟုတ်ဘူး”

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ”

“ ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုဘူး၊ ငါက လိုအပ်တာကို ပြောပြနေတာ၊ မင်း
သိပြီးသားတွေ ဖြစ်ပေမယ့် မေ့နေပုံရလို့ ပြောပြပေးတာ ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးဝန်ဇင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်မရဲ့စိတ်ကို
သက်တောင့်သက်သာ ဖြစ်စေလို့ပါ၊ ကျွန်မ ဦးဝန်ဇင်းနဲ့ စာသင်မှာပါ၊ ဒါပေမဲ့
ကြိုပြောထားချင်တာက ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မစိတ်ကို ဖိစီးလောက်အောင်တော့
ပရက်ရှာမလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ ရှင်သန်ချင်တာ”

“မင်းနဲ့ငါရဲ့ ကွဲလွဲမှုပဲ၊ ငါကတော့ ဘဝကို လေးလေးနက်နက် ရှင်သန်ချင်တာ”

“ကွဲလွဲလို့ရတယ် မဟုတ်လား”

“ရပါတယ်၊ စိတ်ချင်း ထပ်တူဖြစ်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ နားလည် သဘောပေါက်ပေးတတ်ဖို့ပဲ လိုတာပါ၊ မင်းအပေါ်လည်း ငါ နားလည်မှု ထားပေးမယ်၊ မင်းဘက်ကလည်း ငါဟာ မင်းအကျိုးရှိဖို့ ကိစ္စတစ်ခုကို လာကူညီပေးနေတာဆိုတဲ့ နားလည်မှုတစ်ချက်ပဲ ထားပေးရင်ရပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

သာဓကီက ခပ်ငူငူပဲ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကဲ စကားပြောဖို့ ကုန်ပြီ၊ ဒါဆိုရင် ငါတိုင်မိတေဘယ်လ် ဆွဲတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သင်္ကြန်ပြီးတာနဲ့ စ,လိုက်ရင် ဖြစ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့..... ဖြစ်ပါတယ်”

“ကဲ ပြော၊ မင်းဘက်က အဆင်မပြေတဲ့အချိန်၊ မအားလပ်တဲ့ အချိန်တွေ”

“ကြာသပတေးနေ့ မနက် ခုနစ်နာရီကနေ ရှစ်နာရီခွဲ”

*